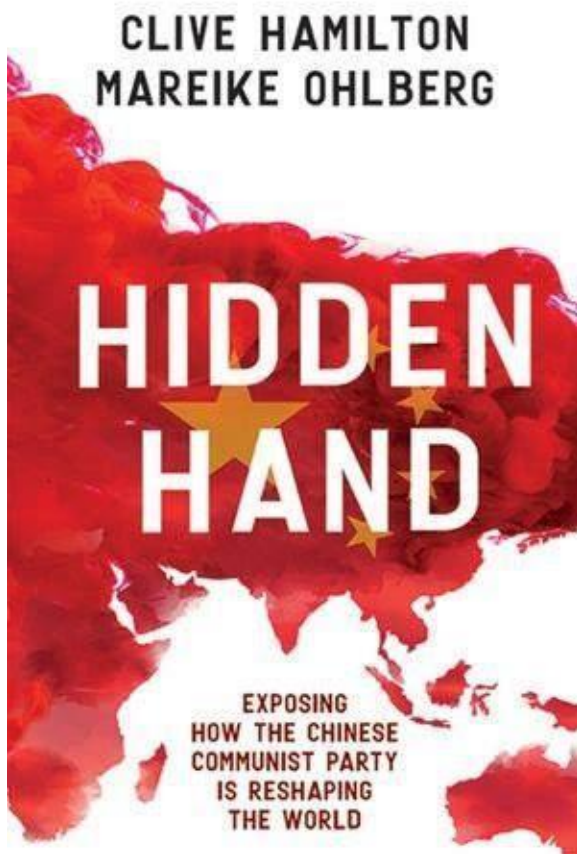

Gs. Nguyễn Văn Tuấn – Những cuộc xâm lăng mềm

Nguyễn Văn Tuấn - Điểm sách "Silent Invasion"

(Đọc sách " Hidden Hand " của Clive Hamilton và Mareike Ohlberg)

Tháng 6/2020

Hai tác giả Clive Hamilton và Mareike Ohlberg mới xuất bản một cuốn sách nhan đề “ Hidden Hand ” (Giấu Tay), nối tiếp cuốn Silent Invasion. Nếu Silent Invasion viết về cuộc xâm lăng của Tàu Cộng vào Úc, thì Hidden Hand là một công trình sưu khảo công phu về những cuộc xâm lăng và khuynh đảo của Tàu Cộng vào hệ thống chính trị, kinh tế, khoa học, văn hoá, và truyền thông ở các nước phương Tây. Có thể xem đó là cuộc xâm lăng Mềm, với Tiền là phương tiện chánh. Đây là một cuốn sách hết sức thú vị, cung cấp rất nhiều thông tin mang tính mở mắt cho những ai quan tâm đến thời cuộc và sự ảnh hưởng của Tàu Cộng trên trường quốc tế, kể cả

Việt Nam. Bài điểm sách này sẽ điểm qua những nội dung chánh, và chia xẻ vài thông điệp chánh trong cuốn sách.

Ở Úc, tuần vừa qua xảy ra một biến cố chánh trị làm cho cuốn sách này trở nên tâm điểm của thời cuộc. Một Thượng Nghị Sĩ Úc tên Shaoquett Moselmane (gốc Lebanon) bị cảnh sát xét nhà riêng sau một thời gian bị cơ quan tình báo Úc ASIO điều tra về những mối liên hệ giữa ông với Đảng Cộng sản Tàu. Ông Thượng Nghị Sĩ đã là đối tượng được báo chí theo dõi về mối liên hệ giữa ông và Đảng Cộng sản Tàu. Từ năm 2018, ông và người phụ tá là John Zhang (gốc Tàu [Trương Ước Hàn 张约翰] [4]) có những phát biểu ủng hộ nhà cầm quyền Tàu Cộng và chỉ trích những chánh sách cứng rắn của Úc đối với Tàu.

Báo chí Úc cho biết nếu chứng cứ từ cuộc điều tra đầy đủ, ông Thượng Nghị Sĩ này có thể bị truy tố ra toà về tội giúp cho thế lực nước ngoài can thiệp vào chánh trường Úc. Nếu bị truy tố thì đây là trường hợp đầu tiên trên thế giới về sự can thiệp của nước ngoài vào chánh trường địa phương. Những gì diễn ra trong trường hợp của vị Thượng Nghị Sĩ này có thể nói là rất phù hợp với những chiến lược gây ảnh hưởng của Tàu Cộng trong các thể chế dân chủ ở phương Tây.

CHIẾN TRANH LẠNH

Từ điển tiếng Anh định nghĩa Hidden Hand là thế lực gây ra những tác động tiêu cực. Hidden Hand cũng có thể hiểu là những người ở vào vị trí quyền lực cao nhất nhưng giấu mặt. Hidden Hand cũng có thể là một hội ái hữu kiểm soát một mạng hội kín, và những hội kín này thực hiện những mệnh lệnh của thế lực cấp trên. Thường, những người thực hiện mệnh lệnh không biết ai là người ra lệnh.

Có lẽ mượn ý nghĩa đó, nên hai tác giả Clive Hamilton và Mareike Ohlberg (H&O) đặt tựa đề cho cuốn sách mới là Hidden Hand [1] để mô tả những hoạt động của Đảng Cộng sản Tàu Cộng (CCP) nhằm lũng đoạn chánh trường phương Tây và thiết lập một trật tự thế giới mới theo ý tưởng của những kẻ điều hành CCP, mà người đứng đầu hiện nay là Tập Cận Bình.

Tại sao Hidden Hand ? Thật ra, đây là cuốn sách nối tiếp cuốn Silent Invasion (Cuộc xâm lăng thầm lặng) công bố vào năm 2017 mà tôi có điểm sách [2]. Silent Invasion [3] viết về những chiêu trò xâm lăng vào Úc của CCP,

còn Hidden Hand thì viết về cuộc xâm lăng của CCP vào các nước phương Tây. Cuộc xâm lăng này diễn ra trên tất cả lãnh vực, từ chánh trị, kinh tế, khoa học – công nghệ, gián điệp, đến văn hoá.

Cứ mỗi lần Mỹ hay Úc nêu những hành động hung hãn của Tàu Cộng ở Biển Đông (hay bất cứ nơi nào trên thế giới), thì phía Tàu Cộng đều cho viên phát ngôn than phiền rằng Mỹ dùng ngôn ngữ thời Chiến Tranh Lạnh, là khơi dậy chủ nghĩa McCarthy. Mới đây, trong lúc mối quan hệ ngoại giao giữa Úc và Tàu hơi căng thẳng, viên phát ngôn Tàu cũng nói rằng Úc hành xử như thời Chiến Tranh Lạnh.

Ngoài miệng thì than phiền như thế, nhưng về thực chất thì Tàu Cộng đã thực hiện Chiến Tranh Lạnh từ ... 30 năm trước. Theo H&O, Tàu Cộng sau thời chế độ Xô Viết sụp đổ tự xem mình bị vây hãm bởi các kẻ thù, và những kẻ thù này cần bị đánh bại và vô hiệu hoá. Để đánh bại kẻ thù, CCP đã phát động một cuộc Chiến Tranh Lạnh từ thập niên 1990 !

Trong Lời nói đầu, tác giả cho biết nhiều người trong giới Trí Thức ở phương Tây đánh giá thấp hay bác bỏ sự đe dọa của Tàu Cộng đối với nền dân chủ phương Tây. Hai tác giả cho rằng đó chính là lý do tại sao họ viết Hidden Hand. Nói cách khác, tác giả muốn ‘ giáo dục ’ những ai còn ngây thơ với mối đe dọa từ Tàu Cộng.

Sách bao gồm 13 chương, bàn những vấn đề về sự vận hành và tổ chức của CCP, cách thức mà nó tranh thủ vận động trong và ngoài nước qua mạng lưới công an và gián điệp, các biện pháp kiểm soát hệ thống truyền thông, các chương trình lũng đoạn thông tin ở phương Tây, và ý tưởng thay đổi trật tự thế giới. Nội dung chánh của sách chỉ chừng 270 trang, nhưng phần tham khảo và bị chú chiếm 130 trang, chứng tỏ tác giả đã đầu tư rất nhiều công sức và thời giờ vào việc soạn thảo cuốn sách.

CCP VÀ NHỮNG NGƯỜI BẠN

CCP đã xây dựng hẳn một mạng lưới ảnh hưởng trên đất Mỹ từ thập niên 1970. Họ có khả năng và đã mua chuộc rất nhiều ký giả, nhà khoa học, học giả, thậm chí chánh trị gia và những nhà vận động làm việc cho họ. Cả Joe Biden và Donald Trump đều xem mình là “ bạn ” của Tập Cận Bình. Dưới thời Obama, Mỹ đã đứng khoanh tay nhìn Tàu Cộng xây dựng những công trình quân sự trên Biển Đông, vì Obama cũng đánh giá thấp mối đe dọa của Tàu Cộng. Mike Bloomberg, ứng cử viên Tổng Thống Mỹ, cũng có thể xem là một người bạn thân của Tập. Chẳng những các chánh khách, mà gia đình của họ (như gia đình của Donald Trump, con rể Jared Kushner và con gái Ivanka Trump) cũng là bạn thương mại với Tàu Cộng. Tàu Cộng đã có những người bạn như thế giúp cho họ đạt được những mục tiêu dài hạn.

Nhưng đừng tưởng rằng Tàu Cộng xem mọi người bạn như nhau. Đối với CCP, cái gì cũng được phân nhóm, và bạn bè cũng được phân nhóm. Phân nhóm để có chánh sách đối phó và đối xử. Đối với người ngoại quốc, CCP chia thành 4 nhóm như sau :

- Nhóm 1 là những người bạn. Đây là những người đồng ý với và ủng hộ chủ trương của CCP hết mình. Họ thường được trích dẫn trên hệ thống truyền thông của TC;
- Nhóm 2 là những người bạn có thể tin được. Họ thường là những người trong giới doanh nhân mà CCP có thể dựa dẫm vào, nhưng không thể tin tưởng;
- Nhóm 3 là những học giả và giới ký giả. Đây là những người yêu Tàu Cộng, nhưng biết rõ những chiêu trò xấu và bản của cộng sản và CCP;
- Nhóm 4 là ‘ kẻ thù ’. Đây là những người yêu Tàu và văn minh Tàu, nhưng ghét cộng sản. Đây là những kẻ mà CCP sẵn sàng bôi nhọ mỗi khi có dịp;
- Nhóm 5 là ‘ thờ ơ ’. Đây là những người không biết và không cần biết về Tàu Cộng. Trong cái nhìn của CCP, đây là những người có ích và có thể gây ảnh hưởng bằng cách mời họ xuất hiện trong các dịp lễ lạc để tạo ra ấn tượng tốt.

Trong một chương viết về cách CCP lũng đoạn các quan chức ngoại giao nước ngoài, H&O cho biết các Đại Sứ khi mới tới Tàu Cộng, họ trước hết bị ‘ cách ly ’ với các nhân vật cao cấp trong CCP. Sau đó một thời gian, họ sẽ nhận được tin nhắn rằng một quan chức cao cấp trong CCP muốn gặp họ. Mục tiêu là làm cho người được mời đến gặp cảm thấy mình ‘ đặc biệt ’, được tin cẩn, và có thể tiếp cận những thông tin mà người khác không có. Tuy nhiên, đó chỉ là một chiêu trò tâm lý để khai thác đối phương !

Khi cần đe dọa, Tàu Cộng dùng ngôn ngữ mơ hồ, mù mờ, để cho đối tượng tha hồ đoán. Thật ra, đây là một chiêu trò của người cộng sản Tàu, vì sự mơ hồ có tác dụng gây sợ hãi nhiều người, và ai cũng có thể là những kẻ thù của

ĐẢNG VÀ DOANH NGHIỆP : HÔN PHỐI CHÁNH TRỊ

Trong chế độ Tàu Cộng, mối quan hệ giữa doanh nghiệp và đảng là một cuộc hôn phối chánh trị. Mối liên hệ giữa các cán bộ cao cấp trong đảng và doanh nghiệp diễn ra 2 chiều: cá nhân và chánh trị. Các cán bộ cao cấp trong đảng hoặc gia đình của họ đều đứng đằng sau hay có quyền lợi tài chánh với doanh nghiệp, và họ hưởng lợi từ doanh nghiệp. Trong mỗi doanh nghiệp cấp trung và lớn đều có chi bộ của CCP, và chi bộ chính là nhóm người định hướng, thậm chí điều hành, doanh nghiệp. Các doanh nghiệp có cán bộ của đảng ‘bảo trợ’ thường làm ăn khấm khá, và họ được ưu tiên nhiều lãnh vực, kể cả đóng thuế ít hơn các công ty ngoài đảng. Công cuộc chống tham nhũng mà Tập Cận Bình phát động thật ra chẳng có ảnh hưởng gì đáng kể đến các doanh nghiệp do CCP bảo trợ.

Có thể nói tất cả các nhân vật đứng đầu các tập đoàn lớn (như Alibaba, Baidu, Huawei, Tencent, v.v.,) đều là đảng viên của CCP hay tỏ lòng trung thành tuyệt đối với CCP. Richard Liu [Lưu Cường Đông 刘强东] (được xem là một Jeff Bezos của Tàu Cộng) từng nói rằng chủ nghĩa cộng sản sẽ thành hiện thực trong thế hệ này. Xu Jiayin [Hứa Gia Ấn 许家印], một đại gia bất động sản tuyên bố rằng "tất cả những gì tập đoàn sở hữu là do Đảng cho". Đại gia kỹ nghệ nặng Liang Wengen [Lương Ổn Căn 梁稳根] thì cảm tính hơn khi nói “cuộc đời của tôi thuộc về Đảng”.

Trong quan hệ doanh nghiệp nước ngoài, CCP còn cài đặt người vào các thiết chế kinh tế của Mỹ và Âu châu. Một trong những thiết chế mà CCP nhắm tới để gây ảnh hưởng là Wall Street. Trong chuyến viếng thăm Mỹ, Thủ tướng Tàu Cộng không tới Washington trước, mà đến New York, nơi mà ông có những cuộc hội kiến bận rộn với các nhân vật trong hệ thống tài chánh Mỹ. Những sếp của các tập đoàn lớn như JP Morgan, Merrill Lynch, Morgan Stanley, Dow Jones, Goldman Sachs, Citigroup, Bank of America, v.v. đều được tiếp đón trọng thị. Sau lần tiếp đón là hàng loạt hợp đồng thương mại trị giá tỷ USD được ký kết.

Nhưng CCP còn nghĩ đến thế hệ tương lai, và các thiết chế tài chánh Mỹ là mục tiêu. Câu lạc bộ công tử và tiểu thư (princelings) là một nhóm trong chương trình này. Chẳng hạn như tập đoàn JP Morgan có một chương trình có tên là “Sons and Daughters Program” (nhưng các tập đoàn Mỹ lớn đều có những chương trình tương tự) nhằm nâng đỡ các con cháu của các cán bộ cộng sản cao cấp từ Tàu Cộng. Chẳng hạn như Goldman Sachs chỉ riêng năm 2013 đã có 25 con cháu cộng sản, trong đó có cả cháu nội của Giang Trạch Dân (Jiang Zemin). Merrill Lynch và Citigroup cũng có nhiều nhân viên là các công tử và tiểu thư của CCP, kể cả con dâu của Triệu Tử Dương (Zhao Ziyang). Morgan Stanley thì mướn con trai của Chu Dung Cơ (Zhu Rongji) và con gái của Chủ tịch của Ngân hàng Phát Triển Chen Yuan [Trần Nguyên 陈元]. Đây là những công tử và tiểu thư đã hoặc đang

theo học tại các trường hàng đầu của Mỹ. Có thể nói [chương trình] “ Sons and Daughters Program ” hoặc tương tự là nơi ươm mầm cho thế hệ Elite tài chánh tương lai của Tàu Cộng.

HOA KIỀU VỤ

Hiện nay, có khoảng 50 đến 60 triệu Tàu kiều ở nước ngoài. CCP xem đây là một nguồn lực rất quan trọng trong chiến lược ảnh hưởng thế giới. Trong 3 thập niên qua, Tàu Cộng đã có nhiều biện pháp và chương trình nhằm kéo những Tàu kiều về ‘ đất mẹ ’ bằng cách này hay cách khác. Một trong những tổ chức quan trọng nhứt của CCP là “ Mặt Trận Đoàn Kết ” (United Front), với nhiệm vụ chánh là quản lý Tàu Kiều và cái mà họ gọi là “ qiaowu ” (Tàu kiều vụ). Hai cơ quan phụ trách việc thực hiện các chánh sách là Cục Người Tàu ở nước ngoài, viết tắt là OCAO (rất giống với “ Ủy Ban Người Việt ở nước ngoài ” của Việt Nam). Tuy nhiên, mạng lưới tổ chức thì phức tạp hơn nhiều so với những gì tôi mô tả (có thể xem trang 124-125 để thấy sơ đồ tổ chức nhằm khuynh đảo Tàu kiều).

Một số trong cộng đồng Tàu kiều ở nước ngoài trở thành không chỉ là những tiếng nói của CCP, mà còn một lực lượng đe dọa những ai dám thách thức sự đàn áp của Tàu Cộng. Những thành viên của Pháp Luân Công bị sách nhiễu và đe dọa bởi những “ Tàu kiều ” ở New York là một ví dụ. Sinh viên gốc Duy Ngô Nhĩ nói về sự tàn ác của CCP cũng bị sinh viên Tàu Cộng đe dọa. Một số Hoa kiều ‘ độc lập ’ (tức không dính dáng gì đến CCP) cũng bị đe dọa và cô lập. Ở Đức, sự lộng hành của các Tàu kiều thân cộng nghiêm trọng đến nỗi có Tàu kiều độc lập cho rằng họ xem Đức như là một sân vườn của Đảng Cộng sản Tàu !

Một chiến lược của CCP nhằm khuyến khích và hỗ trợ cho Tàu kiều tham chánh trong chánh trường địa phương, họ gọi chương trình này là “ huaren canzheng ” (Tàu kiều tham chánh). Qua chương trình này, CCP giới thiệu những ứng viên gốc Tàu nhưng thân cộng (dĩ nhiên) ra ứng cử cấp địa phương, tiểu bang, và thậm chí liên bang. Họ đã thành công đưa Tàu kiều vào những vị trí quan trọng ở Anh, Úc, và vài địa phương ở Mỹ.

MẠNG LƯỚI GIÁN ĐIỆP PHI CHÁNH THỐNG

Các trung tâm gián điệp phương Tây thường chỉ tập trung vào những việc như đánh cắp tài liệu mật của Chánh phủ và quân sự, bằng cách tuyển mộ những điệp viên hay cài điệp viên vào Chánh phủ và cơ quan quân sự. Nhưng hoạt động gián điệp của Tàu Cộng vượt ra ngoài biên giới truyền thống đó và bao gồm luôn cả đánh cắp thông tin mật từ các công ty kỹ nghệ, tập đoàn kinh tế, và cả tổ chức dân sự.

Hệ thống tổ chức gián điệp và tình báo của Tàu Cộng phức tạp hơn nhiều so với các chính phủ phương Tây. Ở cấp trung ương có 2 cơ quan tình báo quan trọng là Tổng Cục I (trực thuộc Bộ Công An) và Tổng Cục II (còn gọi là 2PLA, thuộc Bộ Quốc Phòng). Tổng cục I về chức năng thì tương đương với CIA và FBI cộng lại, nhưng còn có quyền lực chính trị. Tổng cục II dùng nhà báo, học giả, và nhà ngoại giao làm bề mặt để hoạt động, và cũng có quyền lực chính trị. Ngoài hai cục đó, Tàu Cộng còn có những Cục khác như Cục 10 (lo các vấn đề ở nước ngoài), Cục 11 (liên quan đến các ‘ think tank ’, viện nghiên cứu), Cục 12 (lo về các vấn đề xã hội), v.v... Theo FBI, chỉ riêng Cục 12 đã thành lập hơn 3000 công ty làm bình phong cho những hoạt động gián điệp trên thế giới.

Các ‘ ổ ’ gián điệp Tàu Cộng không chỉ tuyển dụng người trong nước, mà còn tuyển dụng người nước ngoài và áp dụng các thủ thuật tâm lý để gây áp lực đến nạn nhân. Vào thập niên 1990, cảnh nang của MI5 (cơ quan tình báo Anh) dành cho các doanh nhân làm ăn ở Tàu Cộng có cảnh báo rằng không nên nhận những món quà quá mức, và cảnh giác với những lời tăng bốc tặn mây xanh. Chiến thuật của tình báo Tàu Cộng là làm cho nạn nhân mang nợ bằng những món đắt tiền hay mỹ nhân kế, để nạn nhân tự cảm thấy có nghĩa vụ phải đáp nghĩa. Hình thức đáp nghĩa có thể đưa nạn nhân vào vòng tay của các ổ gián điệp Tàu Cộng.

Cục tình báo Úc (ASIO) cũng hay cảnh báo giới ngoại giao và doanh nhân Úc về những chiêu trò theo dõi của an ninh Tàu Cộng. ASIO khuyên tất cả các thành viên trong đoàn không dùng charger điện thoại của khách sạn, không dùng bất cứ USB nào được cho làm quà, không bao giờ để máy tính cá nhân trong phòng khách sạn, v.v... Một hình thức hăm dọa khác là meinren ji, dùng hình ảnh của nạn nhân trong những tình huống khó xử (có khi là hình ảnh ghép, sửa) làm cho nạn nhân rơi vào vòng kiểm soát của gián điệp Tàu Cộng.

TRUYỀN THÔNG " HỌ CỦA CHÚNG TÔI LÀ ĐẢNG "

Chương 9 của cuốn sách là một trong những chương thú vị, vì trong đó tác giả bàn về hệ thống truyền thông của CCP. Đây là chương ‘ mở mắt ’ cho nhiều người phương Tây, nhưng có lẽ chẳng làm ngạc nhiên ai đã quen với sự kiểm soát hệ thống truyền thông của đảng cộng sản. Nói ngắn gọn và ví von, tất cả nhà báo Tàu Cộng chỉ có 1 HỌ duy nhất : Đảng.

Ai cũng biết CCP kiểm soát hệ thống truyền thông một cách toàn diện, không chỉ trong nước mà còn ở nước ngoài. Sự trung thành của giới báo chí đối với CCP là tuyệt đối. Ban Tư Tưởng của CCP thường xuyên gọi chỉ thị cho tất cả các báo và đài mỗi tuần, hướng dẫn vấn đề gì cần được đề cập và đề cập như thế nào, ai cần được nhắc đến hay không nên nhắc đến, và hệ thống phải tuân thủ tuyệt đối; họ không có lựa chọn.

Nếu hệ thống truyền thông không tuân thủ, thì họ sẽ bị phạt. Hình phạt có thể chỉ là cảnh cáo, nhưng cũng có khi cả ‘ sanh mạng chánh trị ’. Chẳng hạn như năm 2015, 4 ký giả Tàu Cộng bị phạt vì họ đánh vần sai vài chữ trong bài diễn văn của Tập Cận Bình làm cho người đọc hiểu rằng Tập Cận Bình sắp tử chức. Trong cùng năm, một ký giả chuyên về tài chánh bị bắt vì anh ta công bố những con số thật (nhưng đối với CCP thì đó là những thông tin nguy tạo).

Ngay từ 1955, Mao Trạch Đông đã huấn thị cho Tân Hoa Xã rằng phải “ quản lý toàn cầu ”, và phải “ làm cho cả thế giới nghe tiếng nói của Tàu Cộng ”. Thời của Mao thì Tân Hoa Xã tập trung vào việc tuyên truyền ở Á Châu và Phi Châu, nhưng dưới thời Tập Cận Bình thì cánh tay của Tân Hoa Xã vươn ra Âu Châu và Mỹ Châu. Tính từ năm 2009 đến nay, Tân Hoa Xã đã có 180 văn phòng ngoài Tàu Cộng, với “ Tổng hành dinh vùng ” đặt ở New York, Brussels, Hồng Kong, Moscow, Cairo, Vạn Tượng (Lào), và Mexico City. Từ 2010, Tân Hoa Xã có hẳn một kênh CNC World (cạnh tranh với CNN ?) truyền tin bằng tiếng Anh đến thế giới.

Ngoài Tân Hoa Xã, Tàu Cộng còn có tờ nhật báo China Daily (tiếng Anh). China Daily được thành lập vào năm 1981, với sự giúp đỡ của nhật báo “ The Age ” của Úc và tài trợ từ Chánh phủ Úc. Tờ China Daily nhận chỉ thị từ CCP qua Cục Thông Tin Quốc gia để quảng bá quan điểm của CCP và thông tin từ Tàu Cộng đến thế giới.

CCP còn tích cực huấn luyện ký giả từ các nước đang phát triển. Theo “ Reporters without Orders ” hàng vạn ký giả từ các nước nghèo (như Việt Nam) được Tân Hoa Xã tài trợ để tham dự các lớp tập huấn do Ban Tư tưởng của CCP tổ chức. Những ký giả này sẽ là những “ sứ giả ” cho CCP và qua đó phát huy ‘ quyền lực Mềm ’ của Tàu Cộng.

Một chiến lược truyền thông khác của Tàu Cộng có tên là “ Mua tàu đi biển ” (Buying a boat to sail the sea). Theo chiến lược này, Tàu Cộng tung tiền ra mua cổ phần những tập đoàn truyền thông nổi tiếng ở phương Tây. Nếu mua không được, họ áp dụng chiến lược “ Mượn tàu đi biển ” (“ borrowing a boat to sail the sea ”), mà theo đó, Tàu Cộng thương lượng với các tập đoàn truyền thông nổi tiếng ở phương Tây (như New York Times, Wall Street Journal, Washington Post, Daily Telegraph, Sydney Morning Herald, Le Figaro, El Pais) để thêm một phụ trương có tên là “ China Watch ” do China Daily sản xuất. Ngay cả tập san khoa học lừng danh Nature cũng có phụ trương chỉ dành cho Tàu Cộng.

Trong khi Tàu Cộng nâng cao nỗ lực quảng bá quan điểm của CCP ra nước ngoài, thì cái cơ chế này lại hạn chế, thậm chí ngăn chặn, luồng thông tin từ ngoài vào Tàu Cộng. Từ năm 2009 Tàu Cộng đã chặn hầu hết các mạng

xã hội từ phương Tây (như Facebook, Google, Twitter). Chỉ có mạng LinkedIn của Microsoft thì không bị chặn vì LinkedIn sẵn sàng theo đường lối hay làm theo chỉ thị của CCP.

Nhưng CCP lại dùng mạng xã hội phương Tây để quảng bá các tin giả (Fake News). Theo H&O, Tàu Cộng có hẳn một đội quân dư luận viên (có tên là “ Đảng 50 xu ” hay “ 50 cent Party) vốn là những nhân viên trong hệ thống chánh quyền của Tàu Cộng. Đội quân dư luận viên này chỉ có một nhiệm vụ duy nhất là tung tin giả, đe dọa, và khủng bố những người nào có quan điểm khác với CCP. Mỗi năm, đội dư luận viên này tung ra 450 triệu bình luận trên các mạng xã hội phương Tây, với đa số là nguy hiểm và chửi bới, hay nói chung là ‘ misinformation ’. Đối tượng của họ là Đài Loan, Tây Tạng, người Duy Ngô Nhĩ, Đức Đạt Lai Lạt Ma. Năm 2019, Twitter phải khoá hơn 1000 tài khoản, và sau đó hơn 200,000 tài khoản mà họ nghi là do nhà nước Tàu Cộng bảo trợ.

CHÁNH TRỊ HÓA VĂN HÓA

Đối với CCP, văn hoá là một mặt trận, nên Tàu Cộng rất quan tâm đến việc chánh trị hoá văn hoá. Tập Cận Bình không giấu diếm gì khi muốn CCP là chủ nhân, là bảo hộ nhân văn hoá Tàu. Đảng Cộng sản tự cho mình cái quyền phán xét cái nào là văn hoá chánh thống, và cái nào không phải là văn hoá Tàu Cộng. Một ví dụ tiêu biểu là áo sẫm (qipao hay cheongsam) vốn được xem là trang phục truyền thống của phụ nữ Tàu, nhưng thật ra nó có nguồn gốc từ Mãn Châu và được phụ nữ Tàu mặc lần đầu vào những năm 1910. Trong thời Mao, áo sẫm được xem là trang phục của giới tư sản, nhưng gần đây thì nó được xem là một biểu tượng văn hoá của Tàu Cộng. Và, CCP nhất định dành quyền quảng bá áo sẫm, không có bất cứ một tổ chức tư nhân nào liên quan.

Dĩ nhiên, trong một xã hội mà CCP kiểm soát tất cả mọi lãnh vực, thì văn học cũng không thể thoát khỏi vòng kiểm soát. Một ví dụ tiêu biểu là chủ trương và tầm nhìn của Hội Nhà Văn Tàu Cộng. Hội này tuyên bố nhiệm vụ số 1 là “ tổ chức các nhà văn học tập về chủ nghĩa Mác Lê, tư tưởng của Mao Trạch Đông, và lý thuyết của Đặng Tiểu Bình, và học tập đường lối chánh sách của đảng. ” Thịnh thoảng cũng có nhà văn tự trọng xin ra khỏi Hội, nhưng đa số nhà văn thì muốn lưu lại trong Hội để hưởng phước lợi và có dịp đi nước ngoài để ‘ giao lưu ’ cùng các đồng nghiệp phương Tây.

Năm 2011, CCP lưu hành một tài liệu nhan đề “ Culture Going Global ”, mà trong đó họ vạch ra những chiến lược để quảng bá văn hoá Tàu Cộng trên thế giới, và CCP muốn dùng văn hoá để kết nối tất cả Tàu kiều ở nước ngoài. Một tập đoàn có tên là “ Poly Culture ” được ra đời vào năm 2000, và nhanh chóng trở thành một ‘ thương hiệu ’ trong giới Elite phương Tây. Theo đánh giá của các chuyên gia phân tích, Poly Culture

có giá trị 140 tỷ USD. Poly Culture còn là sân chơi của các công tử và tiểu thư đỏ, là con cháu của các cán bộ thượng tầng trong CCP.

Hoạt động của Poly Culture rất đa dạng. Họ tổ chức hàng loạt chương trình hoà nhạc tại các hí viện lừng danh nhứt và lớn nhứt ở Pháp, Ý, Tây Ban Nha, v.v... Họ bảo trợ các cuộc triển lãm tranh ảnh về Tàu Cộng, và thiết lập các viện bảo tàng quảng bá văn hoá Tàu Cộng tại các nước phương Tây. Nhưng thay vì hoạt động văn hoá thuần tuý như là một phương tiện ngoại giao, thì Poly Culture lại đem chánh trị vào văn hoá và gây áp lực lên những nhóm mà họ bảo trợ. Ở Canada và Âu Châu, họ ép buộc ban tổ chức triển lãm không được dùng hình ảnh của Pháp Luân Công, và những hình ảnh mà họ xem là có yếu tố chánh trị. Thế nhưng trở trêu thay, họ lại chánh trị hoá triển lãm bằng những hình ảnh của Tập Cận Bình !

KHOA HỌC VÀ CÔNG NGHỆ

Có lẽ lãnh vực khoa học và công nghệ là món mà CCP thèm thuồng nhứt. Điều này cũng dễ hiểu, vì để hiện đại hoá đất nước, Tàu Cộng cần đến nhân tài “ knowhow ” về khoa học và công nghệ. Để thu hút nhân tài, CCP đề ra kế sách “ Ngàn nhân tài ” (Thousand Talents Plan). Theo kế sách TTP, nhà khoa học sẽ được cung cấp tài trợ và cơ sở vật chất để làm nghiên cứu tại Tàu Cộng. Số tiền tài trợ rất hấp dẫn, và dễ làm xiêu lòng những nhà khoa học đang bị khó khăn về tài trợ ở các nước phương Tây. Do đó, Tàu Cộng đã thu hút hàng vạn nhân tài từ các nước phương Tây. Đa số những người tài này là các nhà khoa học gốc Tàu, nhưng chương trình Thousand Talents Plan còn tuyển cả giới khoa học không phân biệt quốc tịch.

Không chỉ tuyển dụng nhân tài về Tàu Cộng, CCP còn tích cực đánh cắp kỹ thuật và dữ liệu khoa học từ các nước phương Tây, đặc biệt là Mỹ. Ở Mỹ, có khá nhiều nhà khoa học gốc Tàu, và một số giữ những vị trí quan trọng trong hệ thống khoa học. Chẳng hạn như Bộ Năng Lượng (Department of Energy) có đến 35,000 nhà khoa học nước ngoài đang làm việc tại các trung tâm nghiên cứu (kể cả nghiên cứu về vũ khí), và trong số này có chừng 10,000 người gốc Tàu hay từ Tàu Cộng. Qua các chương trình giao lưu, CCP dùng các nhà khoa học gốc Tàu ở Mỹ để thu thập dữ liệu khoa học đem về Tàu Cộng.

Một số nhà khoa học đã trở thành nạn nhân của ‘ chương trình ’ đánh cắp khoa học này. Năm ngoái, trung tâm nghiên cứu và điều trị Ung Thư MD Anderson (Mỹ) phát hiện một số nhà khoa học gốc Tàu chuyển tài liệu cho Tàu Cộng, và những người đó đã bị sa thải. Năm nay (2020), một nạn nhân nổi tiếng khác là Giáo sư Charles Lieber (Đại học Harvard) bị FBI bắt vì có cáo buộc rằng ông được tuyển vào chương trình Thousand Talents Plan và nhận lợi lộc (lương 50,000 USD mỗi tháng [?]) và chuyển giao công nghệ cho Đại học Công nghệ Vũ Hán

) nhưng ông không khai báo với phía Mỹ về những hoạt động đó. Nhưng trong thực tế thì có hàng trăm vụ đánh cắp khoa học khác ít khi nào được đề cập trên báo chí.

Nhiều nhà khoa học Tàu Cộng mang chức danh khoa học (giáo sư) sang các nước phương Tây để hợp tác nghiên cứu, nhưng trong thực tế họ là những sĩ quan quân đội cao cấp. Theo Alex Joske (một chuyên gia nghiên cứu về Tàu Cộng), tính từ 2007 đến nay (2020), quân đội Tàu đã gửi ra nước ngoài hơn 2500 nhà khoa học nhưng thực chất là những sĩ quan cao cấp. Họ hợp tác tại các đại học hàng đầu của các nước phương Tây. Ở Úc, hai trường đại học được đề cập đến là Đại học New South Wales và Đại học Công Nghệ Sydney.

* * *

Trong khi các chánh khách phương Tây đặt câu hỏi có phải họ đang ở vào thời Chiến Tranh Lạnh với Tàu Cộng, thì Tàu Cộng đã có câu trả lời từ 30 năm trước. Không chỉ có câu trả lời mà họ còn chủ động phát động một cuộc chiến tranh như thế dưới nhiều hình thức khác nhau. Qua Hidden Hand, bạn đọc có thể thấy rõ những lãnh vực mà Tàu Cộng dưới sự điều hành của CCP đã xâm nhập vào hệ thống các thiết chế chánh trị, kinh tế, khoa học và công nghệ, truyền thông, và văn hoá của các nước phương Tây. Gần như các nước giàu có như Mỹ, Đức, Anh, Pháp, Ý, Canada, Úc, v.v... đều không ‘ thoát ’ khỏi sự xâm nhập của CCP. Do đó, câu chuyện về ông Thượng Nghị Sĩ Úc được đề cập trong phần đầu của bài điểm sách này chỉ là phần nổi của một tảng băng chìm.

Đối với chúng ta, người Việt Nam, đọc cuốn sách này rất ‘ thấm ’ và học được rất nhiều điều. Nhìn những nước phương Tây bị ảnh hưởng, thì câu hỏi Việt Nam có bị ảnh hưởng hay không là câu hỏi thừa thãi. Thành thạo người nước ngoài đọc báo chí Việt Nam bắt gặp những danh từ mới như “ Thế lực thù địch ”, “ Quyền lực mềm ”, “ Trỗi dậy trong hoà bình ”, hay tên của những cơ quan như “ Tổng cục II ”, “ Mặt trận đoàn kết ”, mà không biết đến từ đâu, thì cuốn sách này cho chúng ta một câu trả lời về xuất xứ: Tàu Cộng.

Trong phần mở đầu sách, Hamilton và Ohlberg quan sát rằng giới ký giả và học giả khi mới tới Tàu Cộng (qua những chuyến đi do CCP tài trợ) thường có ấn tượng rằng đó là một đất nước phát triển thần kỳ, với tốc độ phát triển kinh tế cao nhất nhì thế giới. Họ kinh ngạc trước những công trình kỳ vĩ, những công nghệ chẳng thua kém gì so với phương Tây. Tuy nhiên, họ quên rằng các nước khác cũng phát triển như vậy, thậm chí còn cao hơn Tàu Cộng. Họ cũng quên rằng CCP chính là thế lực làm cho Tàu lạc hậu cả 1 thế kỷ. Họ ca ngợi rằng 700 triệu người Tàu đã thoát khỏi cái nghèo, nhưng họ quên rằng từ 1949 đến nay, chính CCP là thủ phạm làm cho hàng trăm triệu người Tàu nghèo đói.

Tóm lại, Hidden Hand là một cuốn sách hay và đáng đọc như cuốn trước (Silent Invasion). Có thể xem cuốn sách là một cảnh báo có lẽ hơi muộn về mối đe dọa của Tàu Cộng đến trật tự thế giới do phương Tây lãnh đạo. Chiến lược “ Một Vành đai, Một Con đường ” mà Tàu Cộng đang quảng bá, khi đặt trong bối cảnh chung, có lẽ chỉ là một con ngựa Troie mà thôi. Trong khi nhiều người vẫn còn rơi vào những “ bẫy mật ” của Tàu Cộng, thì cũng có nhiều người trong giới trí thức phương Tây đã ngộ ra mối đe dọa và có những hành động ngăn chặn. Cuốn sách này có lẽ sẽ giúp cho những ai còn thờ ơ (nhóm 5, theo cách phân loại của CCP) hiểu được những hình thức xâm lăng mềm, và hy vọng sẽ không rơi vào những cái “ bẫy mật ” được trải thảm bằng tiền.

Chú thích :

[1] Sách Hidden Hand của Clive Hamilton và Mareike Ohlberg, do Nhà xuất bản Hardie Grant phát hành vào tháng 5/2020. Sách có 402 trang, bao gồm 270 trang nội dung chính và 132 trang bị chú và tài liệu tham khảo.

Tác giả Clive Hamilton là giáo sư về đạo đức công chúng (Public Ethics) thuộc Đại Học Charles Sturt (Canberra). Tiến Sĩ Mareike Ohlberg là một nhà nghiên cứu gốc Đức chuyên nghiên cứu về các chính sách và ảnh hưởng của Tàu Cộng.

[2] <https://www.nguyenvantuan.info/single-post/2018/08/26/Diem-sach-silent-invasion>

[3] Xin xem bản trên trang BVN: [Điểm sách “Silent Invasion”](#) - BVN chú thêm.

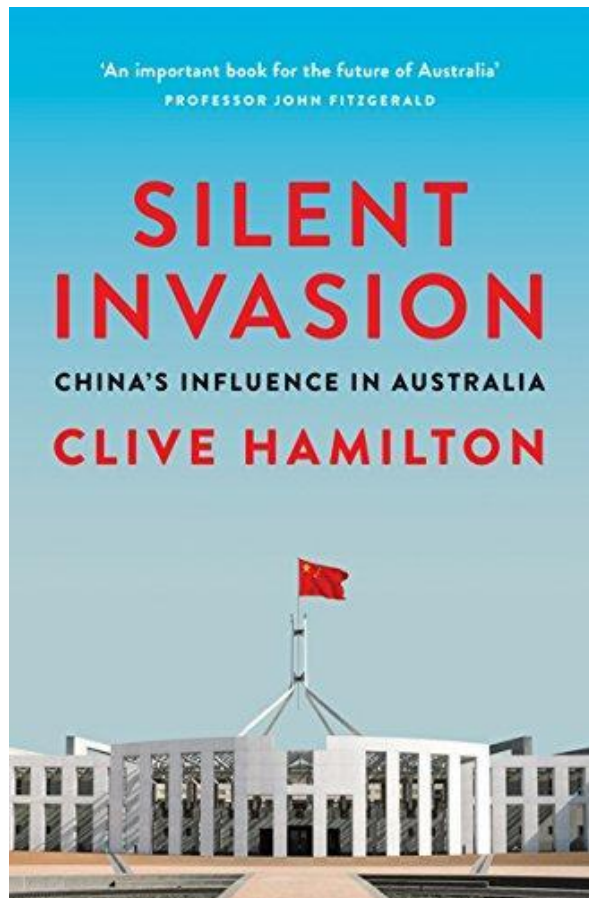
[4] Tất cả những chữ Hán và phiên âm Hán Việt các danh từ riêng trong bài đều do BVN xin phép tác giả bổ sung.

<https://nguyenvantuan.info/2020/06/27>

Nguyễn Văn Tuấn - Điểm sách "Silent Invasion"

Nhờ một bạn giới thiệu mà tôi biết đến cuốn sách “Silent Invasion” (1) của tác giả Clive Hamilton (2). Phải nói rằng đây là một cuốn sách, nói như Giáo sư John Fitzgerald, là rất đáng đọc. Đáng đọc để biết một cuộc xâm

lắng âm thầm vào chính trường nước Úc được điều phối từ Bắc Kinh. Đáng đọc để hiểu hơn những chiến lược mà Tàu cộng đã và đang áp dụng, cùng với sự tiếp tay của những Hoa kiều, để mua chuộc ảnh hưởng và qua đó bành trướng chính trị đến các nước khác, trong đó có Việt Nam.

Đây là một cuốn sách cũng như câu chuyện đằng sau (3) đã và đang gây chấn động ở Úc. Đi đâu cũng nghe giới trí thức nói về nó. Hôm kia, trong một buổi giải lao, một giáo sư người Úc thuộc đại học UTS cũng nói với tôi về cuốn sách này, và những gì tác giả cảnh báo. Người Việt chúng ta, dù ở Úc hay ở Việt Nam, cũng nên đọc quyển sách này. Đọc để thấy sách lược của Tàu nhằm gây ảnh hưởng và xâm nhập vào hệ thống chính trị từ cấp cao nhất đến cấp thấp nhất.

Mục tiêu và chiến lược

Mục tiêu của đảng cộng sản Tàu là kéo Úc vào quỹ đạo kinh tế và chính trị do Tàu kiểm soát. Nhưng vì Úc đang là đồng minh thân thiết của Mỹ, nên chiến lược để đạt mục tiêu đó là tạo ra chia rẽ giữa Úc và Mỹ, là gây ảnh hưởng kinh tế, là đe dọa chính trị, là gây bất ổn cho Úc.

Tàu cộng dùng nhiều biện pháp để thực hiện chiến lược trên. Họ có Mặt trận Tổ quốc để lôi kéo Hoa kiều phục vụ cho họ. Họ lập chi bộ đảng cộng sản ở các đại học Úc nhằm kiểm soát tư tưởng của du học sinh và biến họ thành những “chiến sĩ” tuyên truyền ngay trong lòng nước Úc. Họ tung tiền mua chính khách Úc, từ cấp cao đến cấp thấp. Họ tung tiền mua các tập đoàn kinh tế Úc và mua các cơ sở vật chất (như cảng, công ti năng lượng, đất đai và trang trại).

Cách mà đảng cộng sản Tàu (CCP) gây ảnh hưởng và xâm nhập là qua 3 kênh: người Tàu di cư, các tổ chức xã hội do đảng cộng sản Tàu điều hành, và qua tiền. CCP xem những người Tàu di dân trong thập niên 1980 và du học sinh là những phần tử có thể làm trung gian để thu thập thông tin và báo cáo về cho chính phủ Tàu. CCP thành lập hàng loạt các tổ chức mang danh kiều bào (như Ủy ban Hoa kiều ở nước ngoài, Hội đồng hương Hoa kiều, Hội sinh viên, v.v.) và qua đó chuyển tiền để gây ảnh hưởng đến chính trường Úc. CCP còn tung tiền ra cho các nhân vật trung gian để mua ảnh hưởng, mua ý kiến của giới chính trị Úc để họ có những phát biểu có lợi cho Tàu. Số tiền tung ra không phải hàng triệu, mà con số lên đến hàng trăm triệu đôla!

Những kẻ ‘apologist’ cho Tàu cộng và thân Tàu cộng lí giải rằng việc gây ảnh hưởng mà Tàu áp dụng lên Úc là bình thường, vì Mỹ vẫn làm thế chứ có tử tế gì đâu! Nhưng tác giả Hamilton chỉ ra rằng những kẻ apologist này cố tình chối bỏ thực tế là Mỹ là một nền dân chủ, còn Tàu cộng là độc tài; Mỹ không có ý định chiếm Úc, Tàu cộng muốn; Mỹ bảo vệ Úc, Tàu cộng xâm lược hay ít ra là có ý đồ xâm lược. Những khác biệt giữa các tập đoàn kinh tế Mỹ và Tàu cộng cũng được Hamilton chỉ ra rõ ràng: các công ti Mỹ là tư nhân và độc lập với chính phủ, các công ti Tàu là của đảng cộng sản Tàu; Mỹ xem kinh tế là môi trường kinh doanh, Tàu xem kinh doanh là hình thức để đạt mục tiêu chính trị; các công ti của Mỹ không có chi bộ của đảng Cộng Hòa hay Dân Chủ, các công ti Tàu là ổ của đảng cộng sản Tàu (trang 113).

“Tiền là bầu sữa của chính trị”

Một trong những vụ mua ảnh hưởng gây tai tiếng xảy ra vào giữa năm nay (2018), khi một thượng nghị sĩ của Úc tên là Sam Dastyari bị buộc phải từ chức và đuổi khỏi Thượng nghị viện. Lí do là y đã nhận hơn 150,000 AUD từ một tỉ phú tên là Huang Xiangmo, người có mối quan hệ rất mật thiết với đảng cộng sản Tàu. Sam Dastyari biết mình bị tình báo Úc theo dõi, và đã tiết lộ tin này cho Huang Xiangmo. Hành động của Sam Dastyari có dân biểu Úc xem là “phản bội.” Phản bội vì làm việc cho ngoại bang. Do đó, sau vụ Dastyari bị đuổi khỏi Thượng nghị viện, Úc phải ra đạo luật nhằm cảnh báo những dân biểu và chính khách Úc có quan hệ với ngoại bang. Nói là “ngoại bang”, nhưng nước được hiểu chính là Tàu.

Huang Xiangmo là ai? Huang sinh năm 1969 ở làng Yuhu (dịch là Ngọc Hồ) thuộc vùng Chaozhu tỉnh Quảng Đông. Huang làm giàu nhanh chóng nhờ buôn bán bất động sản và các mối quan hệ (tiếng Hoa là guanxi) với các nhân vật chóp bu trong Đảng cộng sản Tàu (những nhân vật này đều bị đi tù hay tự tử sau này). Có lẽ thấy tình hình không ổn, nên Huang xin di cư sang Úc sống từ những năm đầu thế kỉ 21. Huang vẫn duy trì mối quan hệ hữu hảo với các nhân vật chóp bu trong Đảng cộng sản Tàu, thậm chí đại diện cho Tàu trong các buổi lễ hội quan trọng ở Úc.

Huang Xiangmo có một triết lí rất thú vị: “Money is the milk for politics” (Đồng tiền là nguồn sữa cho chính trị). Nói là làm. Từ ngày ông có mặt ở Úc (khoảng 2010), Huang đã cho hơn 4 triệu đôla cho 2 đảng chính trị của Úc, và ông đã đầu tư 2 tỉ đôla vào nông nghiệp Úc. Huang cho hàng triệu đôla để Đại học Công nghệ Sydney (UTS) thành lập viện Úc-Hoa ACRI (Australia-China Relations Institute). UTS cảm ơn Huang bằng cách phong tặng cho ông danh hiệu “Giáo sư”.

Quan hệ cấp cao. Thủ tướng Malcolm Turnbull và tỉ phú Huang Xiangmo. Hình dưới: hiệu trưởng Đại học Quốc gia Úc và đại diện của đoàn thanh niên cộng sản Tàu.

Trung tâm ACRI được xem là cái loa tuyên truyền của CCP ngay tại một đại học lớn của Úc! Ngay cả vấn đề Biển Đông, ACRI cũng chỉ nói cho Tàu và theo Tàu. ACRI không bao giờ lên tiếng về những đàn áp ở Tàu, không bao giờ đề cập đến vụ Thiên An Môn. Giáo sư Clive Hamilton nói thẳng rằng “Let us call the Australia-China Relations Institute for what it is: a Beijing-backed propaganda outfit disguised as a legitimate research institute, whose ultimate objective is to advance the CCP’s influence in Australian policy and political circles.”

(Chúng ta hãy gọi đúng tên của ACRI: đó là một trạm tuyên truyền của Đảng cộng sản Tàu ngụy trang viện nghiên cứu, mà mục tiêu tối hậu là gây ảnh hưởng của Đảng cộng sản Tàu lên chính sách và chính trường Úc).

Một nhân vật được cuốn Silent Invasion đề cập đến nhiều là Chau Chak Wing. Ông cũng là một tỉ phú người Tàu nhưng có quốc tịch Úc. Ông chủ yếu sống ở Quảng Châu trong một biệt phủ rất lớn. Ông là người không muốn xuất hiện trước công chúng, nhưng là một nhân vật có nhiều quyền thế qua đồng tiền. Năm 2015, ông bỏ ra 70 triệu đô la để mua biệt thự “Le Mer” của tỉ phú James Packer, và đập phá để xây lại cái mới theo ý ông! Tỉ phú Chau Chak Wang có nhiều mối quan hệ quan trọng với các nhân vật chóp bu trong đảng Cộng Sản Tàu và trong giới cầm quyền ở Tàu.

Ở Úc, ông cũng quen với rất nhiều nhân vật chóp bu từ thủ tướng đến bộ trưởng trong chính quyền Úc. Năm 2004 và 2005 ông tài trợ cho Kevin Rudd (người sau này trở thành thủ tướng Úc), Wayne Swan (sau này là bộ trưởng ngân khố), Stephen Smith (sau này thành bộ trưởng ngoại giao) sang Quảng Châu. Chương trình chuyến đi có cả buổi tham quan biệt phủ của Chau được mô tả là “mê mẩn” và “xa xỉ”. Sau chuyến đi, Chau Chak Wang tài trợ cho Đảng Lao Động Úc 1.7 triệu đôla và Đảng Liberal 2.9 triệu đôla. Báo chí Úc ghi nhận rằng chưa có một doanh nhân gốc Á châu nào mà rộng lòng như Chau Chak Wing.

Năm 2004, Bob Carr, lúc đó là thủ hiến bang New South Wales, cũng là bạn khá thân với Chau. Có lẽ do tình bạn và sự rộng rãi của Chau trong việc cho tiền Đảng Lao Động, nên Carr nhận con gái của Chau là Winky Chau vào làm tập sự trong văn phòng chính phủ của Carr. Sau khi Carr rời chính trường, Winky Chau trở thành “chuyên gia tư vấn”, và cô ta mua luôn tờ nhật báo tiếng Hoa Australian New Express Daily.

Chau Chak Wing cũng chính là người cấp tiền cho Đại học Công nghệ Sydney (UTS) xây tòa nhà “Dr. Chau Chak Wing Building.” Câu chuyện thật ra bắt đầu từ con trai của tỉ phú Chau Chak Wing. Lúc đó (đầu thập niên 2000), Eric, con trai của Chau Chak Wing, đang theo học cử nhân kiến trúc tại UTS. Hiệu trưởng (vice-chancellor) của UTS lúc đó là Giáo sư Ross Milbourne nhận ra nhân vật này và đã lên một kế hoạch xin tiền được mô tả là “cunning” (các bạn muốn hiểu sao cũng được). Milbourne hỏi cậu ấm Eric muốn đi chơi ở Los Angeles để gặp kiến trúc sư huyền thoại Frank Gehry không, và dĩ nhiên cậu ấm ham vui gật đầu. Những gì xảy ra phía hậu trường sau đó thì không ai biết rõ, nhưng chỉ biết kết quả thành công mỹ mãn: Chau Chak Wing đồng ý cho UTS 20 triệu đô la để xây dựng một tòa nhà mới lấy tên ông. Mặc dù ông không có bằng tiến sĩ, nhưng ông yêu cầu UTS đặt tên tòa nhà là “Tòa nhà Tiến sĩ Chau Chak Wing”.

Nghe lén và mĩ nhân kế

Tàu còn nổi tiếng qua những chiêu trò theo dõi khi các quan chức Úc viếng thăm Tàu. Dưới tiêu đề “Bẫy Mật”, tác giả Simon Hamilton thuật lại câu chuyện thủ tướng Úc lúc đó (2014) là Tony Abbott thăm chính thức Tàu cộng, và đoàn của ông có cố vấn Peta Credlin tham gia. Trước khi lên đường, phái đoàn đã được ASIO (cục tình báo Úc) cảnh báo về những chiêu trò theo dõi của an ninh Tàu cộng. ASIO khuyên tất cả các thành viên trong đoàn không dùng charger điện thoại của khách sạn, không dùng bất cứ USB nào được cho làm quà, không bao giờ để máy tính cá nhân trong phòng khách sạn, v.v.

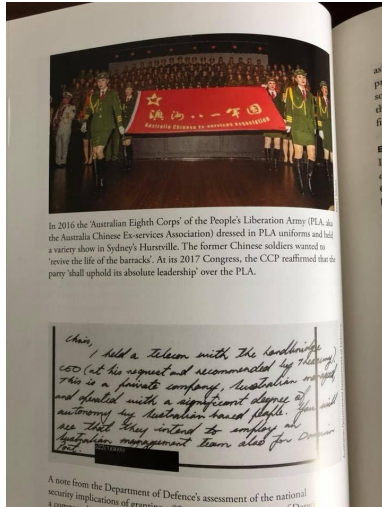
Credlin kể rằng khi nhận phòng khách sạn, bà lập tức rút cái dây điện đồng hồ đánh thức, tắt hết tivi bằng cách rút dây điện khỏi ổ điện. Chỉ vài phút sau, có người gõ cửa nói là “bồi phòng” (housekeeper) đến giúp, và người “bồi phòng” này cắm hai dây điện vào ổ điện. Chờ người bồi phòng rời phòng, Credlin lại rút ra hai dây điện. Vài phút sau, người bồi phòng lại gõ cửa và cắm hai dây vào ổ điện! Bực mình quá, Credlin rút tháo cái đồng hồ đánh thức và để phía ngoài phòng, sau đó bà lấy mền trùm kín cái tivi.

Sở dĩ Credlin phải làm vậy là vì phái đoàn Úc biết được những bẫy mật của Tàu cộng. Trong quá khứ, Tàu cộng dùng rất nhiều mưu mẹo, nhưng phổ biến nhất là dùng mĩ nhân để đưa nạn nhân vào tình thế nan giải. Đã có một dân biểu Úc bị gài bẫy mĩ nhân kế, và Tàu cộng có hẳn video và hình ảnh về mối quan hệ này. Cho đến nay, theo tác giả Simon Hamilton, người dân biểu này đang là cái loa thân Tàu ở Úc.

Đảng là quốc gia

Trong sách *Silent Invasion*, tác giả Hamilton nhắc nhở cho chúng ta biết rằng một xã hội Tàu đã bị tẩy não hơn nửa thế kỉ. Người dân, đặc biệt là giới thanh niên, nghĩ rằng yêu tổ quốc là yêu đảng cộng sản Tàu, vì đảng chính là quốc gia (party is the nation). Giới lãnh đạo của đảng cộng sản Tàu đã từ bỏ (gián tiếp) quan niệm cách mạng Mác xít, đấu tranh giai cấp, và thế giới vô sản. Nhưng họ duy trì cơ cấu đảng theo hệ thống của Lenin.

Năm 2016, viên bộ trưởng giáo dục Tàu tuyên bố thẳng thừng rằng hệ thống giáo dục phải đi đầu trong việc truyền bá ý thức hệ của đảng cộng sản Tàu, và cảnh cáo các ‘hostile force’ (thế lực thù địch) đang tìm cách xâm nhập vào hệ thống trường học và đại học để gây tổn hại đến “thành tựu của cách mạng.”

Tổ chức văn nghệ vinh danh PLA ngay tại Hurstville, thủ phủ của người Tàu lục địa tại Úc.

Những học sinh và sinh viên Tàu ngày nay đã bị tẩy não ghê gớm, tuyệt đại đa số họ không còn phân biệt được giữa đảng và tổ quốc, và sẵn sàng hùng hổ bảo vệ tổ quốc = đảng ở mọi lúc và mọi nơi. Năm 2015, một nhóm sinh viên Tàu thuộc Đại học Quốc gia Úc (ANU) xông vào một nhà thuốc của Đại học và hùng hổ chất vấn chủ nhà thuốc rằng “Ai cho ông phân phối tờ báo này?” Đó là tờ Epoch Times của nhóm Pháp Luân Công. Mới đây, một giảng viên bị sinh viên Tàu hung hãn phản đối vì ông giảng về sự kiện Thiên An Môn và chủ quyền Biển Đông, và sự việc lên tận cấp Bộ ngoại giao Tàu phàn nàn với Chính phủ Úc. Sự việc tuy nhỏ, nhưng nó nói lên những kẻ bị tẩy não này đang là một mối đe dọa đối với Úc.

Những người trẻ thuộc thế hệ bị tẩy não này đang có mặt ở Úc. Hiện nay, có hơn 550 ngàn du học sinh Tàu ở Úc. Ngoài ra, còn số một số nhà khoa học cấp cao (cấp giáo sư) cũng có mặt khắp nơi trong các đại học Úc, và họ hình thành cái mà Hamilton gọi là “enclave” (ý nói những khoa có nhiều giáo sư gốc Tàu). Hamilton lấy một trường thuộc Đại học Curtin (Tây Úc) chỉ ra rằng trong số 8 người cấp ‘faculty’ ở đây, thì 7 người là người Tàu. Có những bài báo khoa học chỉ thuần Tàu và tác giả Tàu, nhưng địa chỉ thì đại học Úc! Hamilton còn chỉ ra rằng một số giáo sư Tàu trong lĩnh vực kĩ thuật và công nghệ thông tin đang ngồi trong các hội đồng khoa học cấp quốc gia của Úc (như ARC College of Experts) có liên quan mật thiết với đảng cộng sản và giới quân sự bên Tàu.

Đừng thờ ơ và ngây thơ!

Tóm lại, Silent Invasion là một cuốn sách công phu và đáng đọc. Tính công phu nằm ở nguồn thông tin, với hơn 60 trang ghi chú và nguồn tài liệu. Đáng đọc để nhìn sự bành trướng của đảng cộng sản Tàu bằng một cái nhìn rộng lớn hơn và bao quát hơn, và để đặt vào bối cảnh mối quan hệ giữa Việt Nam và Tàu cộng.

Hamilton đã có công lớn chỉ ra những chiến thuật và mưu mẹo của CCP nhằm gây lôi kéo Úc vào trong quỹ đạo của Tàu và bẻ gãy mối quan hệ chiến lược giữa Mỹ và Úc. Ở một mức độ nào đó, có thể nói Tàu đã thành công, nhưng cuốn sách này nhằm cảnh tỉnh những kẻ hoạt động trong chính trường Úc còn mơ mộng ôm Tàu vào vòng tay mình. Hamilton còn cảnh báo rằng sự thờ ơ, ngây thơ của chính khách Úc là một tài sản quý báu của Tàu cộng.

Đối với một nền dân chủ tương đối lâu đời như Úc mà Tàu còn làm được, vì đối với Việt Nam vốn có ‘truyền thống’ lệ thuộc Tàu thì việc những kẻ cầm quyền Tàu cộng gây tác động còn dễ dàng hơn. Đọc cuốn sách này, chúng ta — người Việt — dễ nhận ra những chiêu trò gây ảnh hưởng của Tàu, vì thấy ... quen quen. Xâm nhập chính trường. Mua ý kiến và mua quan chức bằng tiền. Tung tiền mua đất đai. Đe dọa hoặc dùng chiêu thức lưu manh. Dùng lưu manh không được thì dùng mĩ nhân kế. Vân vân. Do đó, không thể xem thường những hành động của Tàu ở Việt Nam. Dùng câu nói đó của Hamilton, chúng ta cũng có thể nói rằng sự ngây thơ và thờ ơ của giới “elite” và có học Việt Nam cũng là một tài sản quý báu của Tàu để họ xâm lăng nước ta.

===

(1) Sách “Silent Invasion: China’s Influence in Australia” của Giáo sư Clive Hamilton, Nhà xuất bản Hardie Grant Books 2017. Sách dày 356 trang, kể cả 57 trang bị chú và ghi chú.

(2) Hamilton là giáo sư về đạo đức công chúng (Public Ethics) thuộc Đại học Charles Sturt (Canberra). Ông đã bỏ ra rất nhiều thời gian để theo dõi sự xâm lăng của Tàu vào Úc, và cuốn sách này chỉ là một thành tựu trong thời gian hai mươi năm qua.

(3) Cuốn sách Silent Inavasion có một số phận rất gian nan. Theo tác giả Simon Hamilton tiết lộ, thoạt đầu bản thảo cuốn sách được một nhà xuất bản lớn của Úc là Allen & Unwin đồng ý ấn hành vào tháng 4 năm 2017. Thế nhưng, Allen & Unwin đột ngột hủy bỏ quyết định này vào ngày 2/11/2017, với lí do đưa ra là “pháp lí”. Hóa ra, lí do pháp lí chính là Allen & Unwin sợ Tàu cộng kiện. Thế là Hamilton phải nhờ đến một nhà xuất bản khác, nhỏ hơn, nhưng can đảm hơn: đó là Hardie Grant. Nhưng sự việc một nhà xuất bản số 1 của Úc không dám in cuốn sách làm cho rất nhiều người trong giới khoa bảng cảm thấy xúc phạm đến tự do ngôn luận, và nó thể hiện một sự xâm phạm đến những giá trị cốt lõi của nước Úc.

<https://nguyenvantuan.info/2018/08/26>